

S-ar putea spune că fabricarea aurului nu numai că nu este scopul alchimistului, ci este exact opusul. A face aur alchimic înseamnă a închide lumina în materie. Iar obiectivul alchimistului este de a dizolva materia în lumină. O contradicție absolută.

Am experimentat acest lucru, desigur, pentru a verifica dacă piatra mea „funcționează”. Dar cu unicul scop de a o ingera eu însumi. Iar aici nu mai e de glumă și nici nu se pune problema să participe toată lumea. Așa cum spuneam, nu trebuie să fii alchimist ca să transformi plumbul în aur odată ce ai piatra. Pe de altă parte, trebuie să fii alchimist, cu alte cuvinte să fii perfect îndreptat, pentru a realiza piatra, pe de o parte, și pentru a o putea ingera, pe de altă parte. Numai adeptul își poate permite să facă acest lucru (vă reamintesc că „adeptul” este cel care a realizat piatra minerală). Și doar într-un moment în care este perfect îndreptat. În caz contrar, traiectoria luminii îl va spulbera. Iar unii nu și-au mai revenit după așa ceva...

Aurul este un metal moale care nu servește la mare lucru: astfel încât, pentru a face bijuterii, trebuie aliat cu alte metale. Valoarea aurului este o invenție a omului. Alchimistul este cu mult deasupra acestor valori umane. El caută unitatea. Nici măcar nemurirea, așa cum s-a pretins adesea, dar voi reveni asupra acestui aspect într-un alt capitol. El urmează acest precept, pe care l-am repetat adesea: „Dacă vei căuta să faci aur, nu-l vei găsi niciodată; iar dacă știi cum să-l faci, nu mai ai nevoie de el”.

Aceasta este adevărata întrebare pentru mine. Singura întrebare: iau piatra sau nu? O înghit sau renunț? Îndrăznesc? Voi fi suficient de nebun să o fac?

Se spune că dacă înghiți piatra o dată, ai acces în afara închisorii; dacă o înghiți de două ori, ești afară, dar ai acces înăuntru; iar dacă o înghiți a treia oară, nu te mai întorci. Dar se mai spune și că unii au murit după ce au înghițit-o prima dată, nefiind pregătiți și suficient de îndreptați pentru a suporta lumina. Unii alchimiști povestesc, de asemenea, cum vreme îndelungată, au stat în fața pietrei, au consultat-o, s-au întrebat dacă sunt pregătiți, dacă aceea era ziua potrivită pentru a o înghiți, apoi și-au spus că nu, și tot așa, zi după zi, și-au spus că nu este ziua potrivită și nu au înghițit-o niciodată. Pentru că trebuie să fii sigur că ești îndreptat cum trebuie, altfel mori.

Nu suntem noi cei care decidem. La un moment dat, îți vei spune: acum este momentul. Dar de ce? Nu există niciun motiv. Și cred că cel mai bun mod de a face acest lucru este să nu existe niciun motiv. Ci pentru că ești chemat de experiență. În general, le spun întotdeauna studenților mei: nu voi alegeți calea, ci calea vă alege pe voi. De câte ori nu plănuiești o călătorie, cumperi ghiduri turistice și hărți iar apoi nu mai pleci? După care, într-o zi, apare o conjunctură care te face să te gândești: acum este momentul. Dar de ce? Nu există un motiv obiectiv. Dar ești absolut convins că e momentul potrivit.

La acea vreme, mi-am mutat laboratorul în pivnițele boltite care datează din Evul Mediu, de pe strada Temple - nu se poate inventa așa ceva. Aveam treizeci și cinci de ani și doi copii. Această piatră era căutarea mea de-o viață.

Cea mai veche amintire din copilăria mea își are rădăcinile cu mult timp în urmă: îmi amintesc ziua în care am învățat să merg. Mă văd pe mine însumi, înalt de-o șchioapă, și știu foarte bine de ce m-am ridicat în picioare și de ce mi-am asumat riscul considerabil de a-mi pierde echilibrul mergând: pentru că în fața mea, în depărtare, se aflau niște biluțe roșii. O tufă cu boboțe roșii. Mi-am spus: trebuie să mă duc să văd ce sunt, trebuie să le gust. Probabil că aveam

un an și asta mă determina să merg. Curiozitatea.

Treizeci și patru de ani mai târziu, aveam pulberea roșie în mână și mă aflam în laboratorul meu. Eram pe cale să primesc răspunsurile la întrebările pe care mi le-am pus dintotdeauna. Eram pregătit să-mi pierd echilibrul pentru a doua oară în viață?

Greutatea emoțiilor Pg 140-141

Alchimia, așa cum o trăiesc, o înțeleg și o predau eu, este radical diferită din acest punct de vedere. După părerea mea, emoția nu este altceva decât energie. Ca atare, în lumea oamenilor, ea nu este nici bună, nici rea în sine. Ceea ce facem cu ea poate fi distructiv sau creativ. V-am dat deja exemplul fricii care dă aripi, precum și cel al furiei, pe care o puteți transmuta lucrând în grădină. Uitați-vă la a treia repriză din meciurile de fotbal sau de rugby: se degajă o energie extraordinară, atât din partea jucătorilor, cât și a suporterilor. Ei o folosesc fie pentru a lupta, fie pentru a sărbători, sau pentru amândouă în același timp. S-ar putea spune că există o energie pozitivă (sărbătorirea) și una negativă (bătaia), dar până la urmă este vorba de aceeași energie, alcătuită din emoții amestecate, și care are nevoia urgentă de a ieși afară, într-un fel sau altul. În aceeași ordine de idei, gândiți-vă la cuplurile pasionale care se despart, la iubirea care se transformă în ură și invers, la cele mai violente certuri care se termină într-o înflăcărată celebrare sexuală: aceeași descărcare violentă de energie care împrumută emoții extreme și opuse și care nu cere decât un singur lucru, și anume să fie evacuată.

Deci care sunt singurele două modalități de eliberare a energiei? Este o întrebare de fizică, dar răspunsul înlocuiește psihologia, pentru că este foarte simplu: există doar două moduri de eliberare a energiei: termic sau dinamic.

Ori prin încălzire, ori prin mișcare. Încălzire: te înroșești (de furie, de rușine, de emoție, de trac, de nerăbdare...), temperatura corpului crește, tonul conversației se încinge și el, atitudinea ta devine înfierbântată (de furie sau de pasiune) și chiar apar erupții cutanate (bine numite așa, pentru că sunt într-adevăr niște mici vulcani, iar adolescenții, care debordează de energie emoțională, plătesc prețul). Dacă cineva îți aruncă o găleată de apă rece în față, furia ta se potolește, în mod ciudat. Cu toate acestea, motivul furiei nu s-a schimbat: tocmai ai evacuat termic supraîncălzirea. Iată cum sună expresiile: a arde de nerăbdare, a te topi de invidie sau de furie, a-ți sări muștarul, a te face roșu de mânie, a te topi de dorință, a te aprinde de pasiune înainte să îl incendiezi pe celălalt cu reproșuri, iar emoția să te însemneze cu fierul roșu...

Mișcare: arunci cu obiecte prin cameră (vesela din scenele casnice sau ciocanul afurisit care te-a lovit peste deget), îi proiectezi un pumn în față persoanei care ți-a cauzat emoția, o iei la fugă, simți nevoia să te descarci pe un sac de box real sau simbolic și, mai ales, există dinamica respirației care iese afară, de la simplul suspin (de ușurare, de săturare, de dorință...), care este deja evacuarea fiziologică a unei emoții, până la țipăt (de frică, de furie, de bucurie...), trecând prin cuvinte. Hohotele de râs sau de plâns sunt, de asemenea, modalități dinamice de evacuare a emoției, la fel ca și aplauzele de la sfârșitul unui spectacol care ți-a stârnit o emoție. Ce spun cuvintele? Tremurăm de nerăbdare, tremurăm de frică, sărim de bucurie, explodăm de furie, suntem zguduiți de lacrimi, batem cu pumnul în masă, ne crispăm, ne agităm. Pe scurt, suntem

mișcați și emoționați: în sens propriu, suntem puși în mișcare (a mișca și a emoționa au o rădăcină comună, în fr. *mouvoir* și *emouvoir*).

A doua diferență față de psihologie: după părerea mea, este inutil și ineficient să căutăm cauza unei emoții; singurul lucru care contează este să găsim o modalitate de a scăpa de ea. Identificarea cauzei emoției nu ne va permite să o evacuăm, deoarece emoția este considerată o energie mecanică. Găsirea cauzei este de ordin intelectual; evacuarea emoției este fiziologică (termică sau dinamică, după cum am văzut).

Și în acest caz, exemplul adolescenților este educativ: aceștia sunt rezervoare ambulante de emoții exagerate, declanșate adesea de cel mai neînsemnat lucru (o privire piezișă, o ridicare a piciorului...) și...

Diferitele lumi Pg 236-237

Când am vorbit despre moarte, am menționat diferitele lumi reprezentate de Arborele Sefirotic, cunoscut și sub numele de "Arborele porților și punților". Aceasta este doar una dintre reprezentări. Imaginea cepei mi se pare mai exactă: suntem închiși în miezul unei cepe ale cărei coji succesive sunt tot atâtea straturi ale realității care trebuie traversate și care corespund, de asemenea, etapelor de la materie la lumină. Dacă ar fi să folosim din nou metafora închisorii, am spune că aceste lumi sau straturi sunt diferitele celule ale închisorii, prin care trebuie să trecem pentru a ajunge la ieșire. De altfel, îmi place să mă gândesc la cuvântul „piesă” în două sensuri: temnițele care ne închid și piesele de teatru în care se desfășoară un joc care reprezintă doar o fațetă a realității.

Potrivit Cabalei, viața noastră este alcătuită din etape prin care trecem la fiecare șapte ani. Există întotdeauna o parte bună și una rea. Iată care sunt acestea.

7 ani: deschiderea minții, spiritualitate versus frică. Aceasta este vârsta la care copiii au coșmaruri nocturne, dar este și vârsta rațiunii.

14 ani: ascultarea. Aceasta este vârsta la care învățăm să ascultăm universul, dar este și vârsta la care ne simțim neînțeleși.

21 de ani: înțelegerea celuilalt. Lipsa de înțelegere. Acesta este testul pentru un cuplu.

28 de ani: momentul alegerii între altruism, dăruire de sine și binefacere sau mândrie, vanitate și egoism.

35 de ani: forța de a construi versus furie și violență. Alegerea este între a construi sau a distruge.

42 de ani: aceasta este vârsta puterii și a forței; este vorba despre a învăța să nu cedăm în fața acestora.

49 de ani: aducerea laolaltă a tot ceea ce este împrăștiat versus haos. Apoi ciclul începe din nou.

56 de ani: revenirea la începutul ciclului. În cel mai bun caz, grație ciclului anterior, ne-am depășit temerile și am găsit spiritualitatea.

Fiecărei etape îi corespunde ceea ce se cheamă o lume. Pentru fiecare lume există un simbol, o culoare, o notă muzicală, un înger, un metal, o piatră, o zi a săptămânii, un zeu... și chiar un pitic din Albă ca Zăpada. Walt Disney, fiind un inițiat, a vrut să ne dea indicații voalate despre

aceste șapte etape prin cei șapte pitici, cei șapte gnomi (de la gnoză, cunoaștere).

Eu le predau studenților mei diferitele caracteristici ale acestor lumi. Le vorbesc despre reprezentările lor arhetipale, parcurgând o lume în fiecare zi. Îmi duc studenții într-un fel de vis ghidat în tim-pul căruia vizualizează lumea respectivă și trăiesc simbolic încercările ei. Eu numesc această experiență „călătoria între lumi”.

DESCRIEREA LUMILOR

Lumea a zecea este cea în care trăim și în care nu avem nimic mai mult de făcut decât să trăim, ceea ce nu este rău. Prima și a doua lume ne sunt inaccesibile, așa cum am explicat: prima corespunde într-un fel punctului inițial, unității, iar cea de-a doua corespunde liniei, ideii de fragmentare a unității. Abia de la a treia lume putem.....

Iluminarea... și apoi? Pg 308-309

Cealaltă consecință a iluminării este ceea ce a rămas din bună-voință în mine, după ploaia de iubire universală pe care am primit-o. Stați liniștiți: pot folosi o linguriță fără să o sărut de drag. Dar recunoștința nu m-a părăsit. De exemplu, pentru ceea ce mâncăm.

S-ar putea scrie o carte întreagă despre drama alimentației din zilele noastre. Desigur, ni se induce un sentiment de vinovăție: prea multă grăsime, prea mult zahăr, prea multe chimicale și așa mai departe. Dar, pe de altă parte, când citesc ambalajele produselor gata preparate sau meniurile restaurantelor la modă care seamănă cu niște rețete medicale - lăudând conținutul de omega-3, fibrele „pentru tranzit special”, sucurile anti-îmbătrânire, gătitul anticancerigen și concentratele de antioxidanți fără alergeni - îmi pierd pofta de mâncare! Renumitele „alimente” (alimente-medicament). Ce trist!

Din punctul meu de vedere, nu acolo este problema. Ci faptul că mâncăm o hrană lipsită de spiritus. Și putem să o injectăm cu toate vitaminele din alfabet, că tot hrană goală rămâne. Uitați-vă ce scrie pe o cutie de lapte! Pasteurizat (cu alte cuvinte sterilizat), semi-degrosat sau chiar degrosat, îmbogățit cu calciu și vitamina D și cu un conținut scăzut de lactoză: așa scrie pe cutie. Ce legătură are asta cu ceea ce provine de la vaca de origine? Te face să te întrebi. De fapt, este destul de simplu: dacă duceți niște copii la o fermă să guste lapte de vacă, vor fi dezgustați: „Bleah...ce gust are!” Da, chiar are gust!

Dar nu este doar o chestiune de gust, pentru că aromele au fost atenuate și denaturate (chipsuri „cu aromă de șuncă” dar fără șuncă, iaurturi „cu gust de plăcintă cu lămâie”...), la fel cum fructele și legumele din comerț au fost standardizate, fiind azvârlite la gunoi stocuri imense de produse diforme, prea mici, prea mari sau umflate. Dar, mai presus de toate, în spatele acestei standardizări a gustului și aspectului, în spatele banalizării proceselor industriale (care fac să treacă zile, luni sau ani între momentul în care alimentul era viu și momentul în care îl consumați), s-a uitat complet de spirit. Ingerăm alimente moarte și goale. Nu a existat niciodată o asemănare mai mare între „a hrăni” și „a muri” ca acum.

Pentru antici, totul avea un dublu spiritual, inclusiv mâncarea. În toate riturile sacre în timpul cărora era adusă hrană drept ofrandă zeilor, după ce trecea vremea ofrandei (adesea peste o noapte), mâncarea era luată și împărțită săracilor, dar oamenii religioși nu o mâncau: era goală de spiritus, pentru că din acest spirit se hrăneau zeii. Nu degeaba se spuneau binecuvântări la masă înainte de a împărți mâncarea, cu alte cuvinte pentru ca oamenii să fie conștienți de originea acelei mâncări și să mulțumească pământului hrănitor, indiferent dacă credeau sau nu în Dumnezeu.

Trăim într-o societate în care hrana materială nu ne hrănește. Ne hrănește corpul, dar nu și spiritul. Atunci când culegem noi înșine din pom un fruct „sărutat de soare”, cum se zice, acesta ne hrănește mult mai bine decât un fruct care a stat câteva zile într-o caserolă fără spirit, și chiar ne păcălim dacă evaluăm conținutul acestuia doar prin cuvinte precum „caloriile”. Căldura pe care o emană - sau nu — se află în altă parte decât în calorii! Ceea ce ne omoară este distanța. Între cel care a cultivat produsul și noi, cei care îl mâncăm. Între noi, când pierdem spiritul de convivialitate. Și în noi înșine, când mâncăm cu ideea de sănătate, de recompensă sau de sacrificiu. A mânca ceva înseamnă a-l integra în colonia proprie.

Consumul de carne nu este neapărat o problemă; eu nu sunt vegetarian. Dar a amesteca propria carne cu carnea unui animal care a fost crescut în condiții deplorabile, în suferință, înseamnă a-i ingera suferința, într-un fel sau altul. Înseamnă a-i prelua sulful. Cu atât mai bine dacă sunteți capabili să îl transmutați! Îl eliberați în același timp. Dar dacă nu puteți, vă încărcăți cu sulf suplimentar. Același lucru este valabil și pentru produsele manufacturate despre care știți că.....